

איזה קול

הומורסקה

מה, אומר אתה שהטלפון מצרצר לך כל היום באזנים, שזאת המצאה איומה. לא לא יקירי, עשוי הוא, מכשיר זה, להביא גם תועלת. ובמקרים מסויימים אף לשנות את פני ההיסטוריה. כן כן הגנה למשל בחנות גדונו בסביבת חיי פה, התפרץ פעם חבר מנוער וקשתי ולהתי ידוע לך שכשמואליק מתפרץ בלי נשימה מרוב התרגשות, דברים בגו מפני שכבר-תנועה הוא במקצת וממעט בשיחה. ובכן יושב אני כאמור באוהלי, מעשן את מקטרת, יחישב על תוכן למחזה. יש לי השק לכתב מחזה. אבל ידידי, קשה למצוא עלילה למחזה כקריעת ים סוף.

יושב אני ומיגע את מוחי, והנה מתפרץ שמואליק, יושב על קצה מר סתי ושוחק. שותק כחמישה רגעים ונאנח. שוב שותק ומפליט: הה, אני משתדל להמשיך בעבודתי, זאת אומרת במחשבותי.

סוף סוף הוא אומר, — איזה קול! התחלתי להתרחם עליו על שהוא מפריע לי בראותו אותי שקוע בהגינות. לא עניתי דבר.

איזה קול! חור שמואליק בעק שנות על שלו.

איזה קול? שאלתי סוף סוף. — יוסקה, הוא אומר, יוסלה, איזה קול! נו איזה קול? צעקתי. יוצא ממש מכלי.

קולה שלה! הוא עונה. קולה של מי? — אינני יודע.

או מה אתה בא, מפריע לכן אדם לעבוד, ומבלבל את הראש. — נדמה לי, אומר שמואליק שיושב אתה סתם, איזו עבודה זאת?

עובד אני על המחזה שלי, — הה, אומר הוא, טוב עבוד, יוסקה, עבוד. ומשתתק.

אבל לכל השוים, סקרן הייתי בכל זאת לדעת מה ענין הקול, ואני אומר

לו, — ובכן, הואיל וכבר הפרעת לי ספר כבר מה ענין הקול הזה. התחיל שמואליק בהתעוררות: יוסקה ידידי, ידוע לך שהייתי אתמול בחיפה. — ידוע אני עניתי.

— ובכן, הוא ממשיך, תפשתי שם את קצין האפסנאות החטיבתי. צלצלתי בכל מיני טלפונים. חפשתי בכל המש רדים.

— נו — ולא מצאתיו. — נו או מה, שאלתי בלי סבלנות.

אבל, יוסקה יקירי, ידידי האחד, מצאתי אותה.

— את מי? זאת אומרת לא אותה, אומר שמואליק, אלא את קולה בלבד.

— התעיק כנראה מרוב דבורים והשתתק. — נו, דרבנתי אותו. — אחרי כל החפשים כשכבר התאישי מלמצוא אותו קצין, נסיתי עוד מספר טלפון אחד. הבחורה שענתה לצלצולי זה גם היא לא ידעה על מקום שכינתי של ברנש זה, אבל יוסקה, יוסקה ידידי, קולה הרעיד את לבי. כל מלה כמני גינה ערבה.

— נו, ומה, שאלתי.

— תאר לך, שאני שמואליק אורתי עזו, אמרתי לה שילך אותו קצין לכל הרוחות, כן, אמרתי לה שקולה הקי סימני, ושאלתי אותה, אולי אפשר יש ברצונה, הואיל ובודד אני בחיפה, אולי תסכים להלוות אלי בערב לקולנוע.

— גבור אתה שמואליק, אמרתי לו, — כך, ישר, דוגרי?

— נו, ומה היה?

שמעתי בשפופרת את צחוקה, תשי פוכת של צלילי כסף, היא מצטערת, אמרה, אין היא נוהגת לצאת עם אנשים בלתי מוכרים לה. ושוב בחיפה, את צחוקה הנלבב, — הפצרתי בה, התי חננתי, סוף סוף הסכימה שאכתוב לה מכתב. אוהבת היא מאד לקבל מכתבים, ולא איכפת לה ממי, זה מענין

גורא. ומסרה את כתבתה, צחקה והפי סיקה את השיחה. שמואליק השתתק, עיף מנאומו הארוך.

— כן, כן, — המהמתי, שתק שמואליק זמן מה, ופתאום פנה אלי, — יוסקה, אתה ידידי לי? — ברור, — ובכן בקשה לי אליך.

— ומה היא, — שאלתי.

— כתוב לה בשמי מכתב. הרי יודע כתוב אתה מאין כמוך, ואני, אני מתקשה בכתיבת מכתבים ממין זה.

— השתעתי, — קראתי בכעס.

אבל אין אתה מכיר את שמואליק, עקשן הוא כפרד, להבדיל, התעקש, וכי כתבתי. כמובן, כתבתי כיד כשרוני הספי רותי, יצירה ממש ולא מכתב, מכיר אתה בודאי מכתבי אהבה שבספרים שענינם אהבה, למשל של המסון, שהיה "מוזיק גדול" בעיני זה, ועוד כגון אלה, ובכן, בטוח אני ששלי עלה על שלו בסגנונו, בלהט העגיוני שבו, ובכן תב היד היפה למהדרין, שמואליק התי רגש בקראו מכתב זה, ממש הויל דמעות.

למחרת בבוקר שלחנוהו לתעודתו, ובלי סבלנות כחינו לתשובה, והנה כעבור כמה ימים הגיע מכתב מאסתר, אנב שמה של אותה בחורה, אסתר, והמכתב כתוב ביו הלשון,

— שמואליק החביב, קבלתי את מכתבך, ונהיית מאד, יופי של מכתב, נהדר לקבל מכתבים מאיש בלתי מוכר, זה כל כך מסתורי, רומנטי, יופי, אתה כותב ממש כמשורר. אני מחכה למכתבך הבא. אסתר. בערב ישבנו והבחרתי מכתב שני.

היא, כמובן, ענתה, ואני עניתי שוב. חליפת מכתבים משונה זו נמשכה כחודש. הענינים במכתבים התפתחו, וב' אחד המכתבים, דרש שמואליק לבקש ממנה סוף סוף גישה. טוב, בקשתי, ו... אסתר הסכימה, וכאן מתחיל הענין.

בבוקר היום הגדול, הוא יום הפגישה, רואה אני והנה פניו של שמואליק אינם כתמול שלשום, מסתובב הנה ושוב, עצבני, לבסוף הוא פנה אלי, — יוסקה אתה ידידי לי? מוכן ללכת עבורי באש ובמים? — ברור, צחקתי.

— יוסקה עשה לי טובה, הוא אומר, סע אתה לפגישה עם אסתר במקומי, חושש אני, הוא אומר, שאסתר תתאכזב מדבורי, מסגנוני, הואיל והתרגלה לכן תיכתך הנמלצת, ואתה דברי אתה, לכן אותה, ספר לה עלי, על אהבתי אליה, ואז —

— כלום יצאת מדעתך, צעקתי, — אני עוד מביין, לכתוב בשמן מכתבים, אבל להופיע במקומך, כלום נשמעה כזאת?

אבל אינך מכיר את שמואליק, עקי שן הוא. הסתדרתי איך שהוא עם רשיון יציאה מהמחנה ונסעתי לפגישה.

בשעה המיועדת באתי למקום שנקבע במכתב, והנה מחכה שם ילדונת מוחק, אני אומר לך, חבובה. בראותה שמס תובב אני כמחפש את מישהו, נגשה אלי: — אתה שמואליק? — שאלה, וקולה באמת ערב כקול הסירינית.

פתחתי את פי לאמר שלא שמואליק אני, אבל חששתי להבהילה ולקלקל את כל הענין, ובכן בלי לאמר לה, אם שמואליק אני או לא, פתחתי בשיחה, אמרתי שבכל אופן, לי היא מחכה.

דברנו על חליפת המכתבים, על חיינו בצבא, על מזג האויר, והלכנו לקולנוע. רק כשליחייתי אותה אחרי ההצגה לביתה, עלה בידי לאמר, שלא שמואליק אני אלא ממלא מקומו. נדהמה אסתר, ושאלה בריונה, — זמי כתב את המכתבים? — אני עניתי בתום לבי, — או הרי אתה שמואליק, — צחקה נר געת. שוב לא רצתה לשמוע את הסיברותי ועלתה לביתה.

למחרת חזרתי למחנה, שמואליק קבל את פני באי סבלנות.

— נו? — נו, אמרתי הכל בסוד, היא חמודה, היינו בקולנוע.

— וספרת לה הכל? — ספרתי, אבל לא האמינה לי — אומר אני, — שאני לא אתה, חשבה שמתלוצץ אני, ובכן החלטנו להמשיך בחליפת המכתבים.

ושוב חלפו כמה שבועות, המכתבים הלכו ונעשו תכופים יותר. הרומן התיפתח, המצב נעשה משונה במקצת. אני מכיר את אסתר, כותב את המכתבים, ובעצם כל הענין שירך לשמואליק. בקיצור שוב הועדנו פגישה, והפעם נסע כבר שמואליק כבודו ובעצמו. למחרת חכיתי אני בחוסר סבלנות לשובו, והנה הופיע: — נו — שאלתי.

— נו, הוא ענה, היה נחמד מאד, היינו בקולנוע.

— ומה? — כשבאתי למקום הפגישה, הוא אומר — ראיתי ילדה נחמדה מחכה; נגשתי ושאלתי אם אסתר היא. — כן, ענתה, והמשיכה, — כלום שמואליק שלח אותך, למה לא בא בעצמו, כלום חולה הוא, וראיתי שהיא ממש נבהלה.

— ואז? — שאלתי.

— אז אמרתי לה שבצעב אני הוא שמואליק, ואתה חברי יוסקה, היא פרה צה בצחוק, ולא האמינה, בשום אופן לא האמינה, והלכנו לקולנוע. וכשר ליחייתי אותה לביתי, בקשה, שלמען השם, אכתוב לה, זאת אומרת שתכתוב לה תיכף, ששמואליק יכתוב לה אם ברירה הוא, ומתי יבוא בעצמו.

אוי, סמבל, קראתי, מה עשית?

מה יכולתי לעשות, הצטדק שמואליק, לא האמינה — ודי. לך עשה משהו. והנה קרה שכעבור זמן מה העבירו אותנו לפתע לחזית אחרת. חסל סדר מכתבים ופגישות, נדדנו ממקום למקום, השתתפנו בקרבות, מלחמה חביבי.

עברו כחודשיים. מוזמן אני לחיפה, עובר לתומי בחיוב, והנה ממש מולי צועדת אסתר.

משום מה התרגשתי פתאום מאד מאד. — שלום אסתר, גמגמתי.

— שמואליק, קראה אסתר, שמואליק, ואני בטוחה הייתי שקרה לך אסון. כתבתי עוד כמה מכתבים, ולא קבלתי כל תשובה. שמיאליק יקירי, דמעות היו בעיניה היפות, בחיי. לך צעק ברגע כזה שלא שמואליק אתה אלא יוסקה.

שואל אתה מה היה הסוף, הלכנו לקולנוע, וכשליחייתי אותה לביתה בלי לה, אמרה לי החבובה, שהתגעגעתי אלי מאד, שאוהבת היא אותי ועוד המון דברים, ואני, אני טעניתי שגם אני אוהב אותה עוד מהמכתבים הראשונים, אלא שיוסקה אני ולא שמואליק. שמואליק או יוסקה, נגמר הענין שהתחתנו, וב' זה הושם קץ לבלבול.

אתה מביין, ידידי, פשוט לא היתה דרך אחרת לצאת מן הסבך הזה.

הכל סודות...

אני סודגרת, את סודגרת — כולן סודגרות, מגדוד ועד קטן וכבד מקום, מי באו טובים ומי בתור, מי בעבודה ומי במספרה...

ואשר לכביסת מזבושי הצמר — אז ראנה? אם תניחו לי לכבס אותם, הם לא יתקלקלו ודא יפגעו. אני מחזירה לצמר את צבעו המקורי, גמישות ורכות ומונעת התכווצות.

אמה

תוצרת "שמן" היא!

מלון ציון
 מסכה מעודן וכשר
 מקסימום נוחיות
הדר הכרמל חיפה
 טלפון 4465
 מ נ ג ג י ם
 מר מנדלבאום ותזמרתו
 בשבת תה בשעה 5